

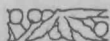
Že naprej se je veselil Tonček, kako bosta srkala z bratcem sladki med; Jurčka pa je natihem grabilo, da ni sam našel čmrljev in je mislil, kako bi jih sam šel ogrenit, in bi bili potem njegova last. Prilika se mu je ponudila drugi dan.

Tonček je šel trgat detelje za zajce. »Ko se vrnem, bova šla po čmrlje,« je rekel, ko je odhajal. Toda ni še dobro odšel, že je Jurček stisnil škriinjico pod pazduho in stekel v hosto. Pri tisti debeli lipi, s katere je padel Zabrdnikov Nace, se ustavi in išče, kje bi bili čmrlji. — — Glej, lep čmrlj, velik in črn, prileze iz zemlje. Jurček brž poklekne k luknjici in začne brskati, da dobi mačico in jo spravi na kak način v škrinjico. Ni vedel, kako se ogrenja; samo to je vedel, da se mora najprej dobiti mačico. Zato je začel brskati. Pa, joj, nesreče — prileti čmrlj in ga piči v mali prstek. Za njim še drugi in tretji. Jurček je zakričal in zbežal in jokal. Hitro je tekkel k dedu praviti svojo nesrečo. Sedaj šele je opazil, da mu je prstek ves otekel, in je začel jokati še huje.

Dedek pa so se namuznili in rekli: »He, he, Jurček! Prav ti je! Vidiš, nevoščljivost ni nikjer dobra. Če bi bil šel Tonček ogrenit čmrlje, bi bila oba srkala sladki med, sedaj ga pa ne bo nobeden!«

Od takrat pa Jurček ni bil več nevoščljiv. Tonček pa je zopet iztaknil nekje čmrlje, še lepše in še več jih je bilo — in jih je sam ogrenil. Sladki med pa sta srkala zdaj oba, Tonček in Jurček.

Bogumil Gorenjko.

Ko ugasne dan . . .

Ko ugasne dan
v mirno, jasno noč,
zvezd zasveti
nam tisoč.

Ko življenja dan
nagne se na noč,
daj, zasveti nam
božje milosti pomoč!

Stepin.

